

РЕШЕНИЕ

№ 13958

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в публично заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **12050** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 64, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на М. Ц. М., понастоящем изтърпяващ наказание "лишаване от свобода" в Затвора – С., з.о. „К.“, чрез адв. Й. срещу Заповед № 57/23.10.2025 г. на ИФ Началника на Затвора - С., с която му е отказано преместването в място за лишаване от свобода от открит тип ЗО „К.“. С жалбата се иска отмяна на акта. Твърди, че заповедта е издадена от некомпетентен орган и се претендира нейната нищожност. Алтернативно счита, че издадената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Оспорва се извода за липса на добро поведение на лишения от свобода, който не почива на конкретни факти и обстоятелства, не са посочени доказателства и такива не са анализирани от органа, нарушени са принципите по чл. 6 и чл.7 от АПК. Навеждат се доводи на осн. чл. 43 ал.4 от ЗИНЗС, както и немотивираност на акта. Иска отмяна на заповедта, претендират се разноски. В съдебно заседание адв. Й. поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта. Прилага писмени бележки и претендира разноски по представен списък.

Ответникът – Началникът на Затвора – С., се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата и моли същата да се отхвърли.

Съдът, като разгледа становищата и възраженията на двете страни и след преценка на доказателствата по приложената административна преписка, намери за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е депозирана пред надлежния съд, от легитимирано лице, при наличието на правен интерес и в законоустановения срок, поради което се явява допустима за разглеждане.

От фактическа страна:

М. Ц. М. излежава наказание лишаване от свобода в Затвора [населено място], при първоначален общ режим. Към 16.10.2025г. същият е изтърпял $\frac{1}{4}$ от присъдата.

По повод постъпила молба от М. на осн. чл. 64 ал.1 от ЗИНДС е започната административна процедура – изготвени са становища на служителите, като след анализ на същите органът е преценил, че не е налице втората изискуема предпоставка – наличие на добро поведение на осъденото лице в рамките на пенитенциарното заведение, липса на данни за коригиращ ефект в достатъчна степен, констатирани са налагани наказания, с неизтекъл срок, а оценката на риска от рецидив е 80 точки, като са констатирани дефицити в отношението към правонарушението, управлението на финанси и доходи, начин на живот в обкръжението, трудова заетост и злоупотреба с наркотици и умения за мислене. Риска от вреди към обществото е оценен като среден. Посочено е решение на СГС, с което лишеният от свобода е преместен за изтърпяване на наказанието в заведение от закрит тип.

По изложените съображения решаващият орган е преценил, че молбата на М. Ц. М. следва да се отхвърли. Същата е подписана от гл. инспектор Р. Д. съгласно Заповед №Л-280/10.09.2024г.

Заповедта е връчена на затворника на 29.10.2025г. лично срещу подпис.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпели най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип, могат да бъдат премествани по инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворнически общежития от открит тип. Тоест за да бъде преместен лишеният от свобода, следва да бъдат налице кумулативно и двете основания: да са изтърпени най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание, и лишеният от свобода да е имал добро поведение. Преместването в ЗООТ е само една законова възможност, но не и задължение за пенитенциарните власти, която се преценява конкретно за всяко осъдено лице.

Според разписаната законова процедура началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието /чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС/. Екземпляр от заповедта се връчва на осъдения срещу подпис и се изпраща на прокурора, осъществяващ надзор върху изпълнението на наказанието.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от материално некомпетентен орган съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС – ИФ Началник на Затвора – С.. По делото е представена Заповед Л-280/10.09.2024г., съгласно която при отсъствие на Началника за Затвора С. извън територията му, функционалните му задължения да се изпълняват от заместник –началника Р. Д.. В случая ответникът въпреки указаната от съда възможност да представи доказателства за отсъствието на Началника на Затвора С., в които случаи е предвидено неговите правомощия да се осъществяват от заместника му, то такива не са представени. Доказателствената липса е установена от съда и е указана на ответника, но същият изрично е заявил , че не може да представи доказателство, удостоверяващо отсъствие на компетентния по закон орган.

Съгласно разбирането в теорията и практиката, за да е нищожен един административен акт, той трябва да страда от тежък и съществен порок, водещ до съществени нарушения на законността,

които да не могат да бъдат премирани дори и с временно и неокончателно действие на акта. В тази връзка нищожен административен акт може да бъде акт, издаден от некомпетентен орган, или акт, издаден при материална незаконосъобразност до степен да е лишен изцяло от законова опора - не е издаден нито въз основа на закон, нито въз основа на подзаконов нормативен акт, или е издаден при сериозно противоречие с такива, а съществено засяга права на своите адресати, или при нарушена форма за валидност. Както се каза по-горе оспореният акт следва да е издаден от Началника на Затвора С., като само в конкретни хипотези това би могло да се извърши от неговия заместник. Наличието на тези конкретни хипотези не са доказани от ответника, при което следва, че издадения акт е нищожен.

При тези фактически установявания оспореният акт като издаден от некомпетентен орган е нищожен и следва да се прогласи неговата нищожност.

С оглед на тези изводи безпредметно се оказва обсъждането на основания за незаконосъобразност на същия.

При този изход на спора на адв. Й. се следват разноски, които са претендирани в размер на 1000лв. адвокатско възнаграждение на осн. чл. 38 ал.1 т.2 от ЗА и 10 лв. държавна такса, заплатена от адвоката. По делото е представен договор за правна помощ и съдействие , като възнаграждението е уговорено по реда на чл. 38 ал.1 т.2 от ЗА. Съгласно чл. 8 ал.3 от Наредба за възнаграждения за адвокатската работа процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв., поради което и на осн. чл. 36 от ЗА на адв. П. В. Й. следва да му се присъди този размер възнаграждение, равняващ се на 511,29 евро за адвокатско възнаграждение.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдъ

Р Е Ш И:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА НА Заповед № 57/23.10.2025 г. на ИФ Началник на Затвора - С., с която на М. Ц. М. е отказано преместването в място за лишаване от свобода от открит тип 30 „К.“.

ОСЪЖДА Затвора С. да заплати на адв. П. В. Й. – САК, личен номер [ЕГН] сумата от общо 516, 40 евро/ петстотин и шестнадесет евро и четиридесет цента/ разноски по делото.

Решението, съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС, е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Съдия: